अहल्येति च तस्यासीद्भार्या रूपजिताप्सराः ॥
एकदा रूपलुब्धस्तामिन्द्रः प्रार्थितवान्रहः ।
प्रभूणां हि विभूत्यन्धा धावत्यविषये मतिः ॥
सानुमेने च तं मूढा वृषस्यन्ती शचीपतिम् ।
5 तच्च प्रभावतो बुद्ध्वा तत्रागाद्गौतमो मुनिः ॥
मार्जाररूपं चक्रे च भयादिन्द्रो ऽपि तत्क्षणम् ।
कः स्थितो ऽत्रेति सो ऽपृच्छदहल्यामथ गौतमः ॥
एसो ठिओ खु मज्जाओ इत्यपभ्रष्टवक्रया ।
गिरा सत्यानुरोधिन्या सा तं प्रत्यब्रवीत्पतिम् ॥
10 सत्यं त्वज्जार इत्युक्त्वा विहसन्स ततो मुनिः ।
सत्यानुरोधक्लृप्तान्तं शापं तस्यामपातयत् ॥
पापशीले शिलाभावं भूरिकालमवाप्नुहि ।
आ वनान्तरसंचारिराघवालोकनादिति ॥
दत्तशापो यथाकामं तपसे स मुनिर्ययौ ।
15 अहल्यापि शिलाभावं दारुणं प्रत्यपद्यत ॥

XXVI.

ततः कदा चिदध्यास्त वसन्तसमयोत्सवे ।
देवीकृतं तदुद्यानं स राजा सातवाहनः ॥
विहरन्स चिरं तत्र महेन्द्र इव नन्दने ।
वापीजले ऽवतीर्णो ऽभूत्क्रीडितुं कामिनीसखः ॥
20 असिञ्चत्तत्र दयिताः सहेलं करवारिभिः ।
असिच्यत स ताभिश्च वशाभिरिव वारणः ॥